

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Pribeh_o_cerne_smrti.PDB

PDB Name: Slechta_Vladimir-Pribeh_o_cerne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2005
Modification Date: 11.12.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADIMÍR ŠLECHTA

PŘÍBĚH O ČERNÉ SMRTI

Brána zůstala otevřená celou noc, město umíralo a nezůstal nikdo, aby hájil hradby. Teprve když začalo být slunce opět horké, zahemžily se v temném otvoru brány strakaté skvrnky. Krávy vyšly ven a zamířily k políčkům s pšenicí. Peter Daa si namáhal oči, snažil se rozeznat, jestli jsou mezi zvířaty také nějakí lidé. Ještě předevčírem doprovázelo dobytek šest pastevců a odhánělo stračeny od obilí. Včera už byli jenom dva. Dnes nikdo.

Uplynula dlouhá chvíle a pak se z vnitřku městských hradeb přeci jen vybelhala postavička, provázená velikým psem. Vzápětí krávy samy od sebe vyšly z políček a spořádaně zamířily ke vzdálenějším lukám, plným pestrých květů.

"Budu ti vyprávět o životě našeho pána, Ježíše Krista, chceš?" řekl Julian. "Den teprve začal a my máme před sebou dlouhou službu."

Co nadělám, pomyslel si Peter Daa. Do večera je opravdu daleko a já nedokážu vzdorovat celý den. "Raději bych poslouchal příběhy o Samsonovi," pokoušel se smlouvat.

"Chceš slyšet jen o bojích a válkách!" zapraskal starý válečník do řídkých vousů. "To proto, že jsi chlapec a skutečný boj jsi nikdy nezažil. Ale já ti musím povědět o Kristově lásce k lidem a o pokoře, protože zítra už třeba padnu a nikdo jiný s tebou nebude mít trpělivost!"

"Tak dobře," kapituloval Peter. "Vyprávěj. Poslouchám."

Za chvíli přestal vnímat monotónní proud Julianových slov. Posunul si železný klobouk do týla a opřel se o plůtek z košatiny. V táboře zavřeštěla trubka a svolávala všechny k nástupu.

Vojáci vycházeli ze stanů a dopínali přezky na zbroji. Luigi Dormosa je očekával na prostranství, nehybný jako socha na svém obrněném koni, pravici v železné rukavici položenou na jílcí meče. Vycházející slunce se lesklo na plátech jeho brnění. Zpod nadzdvíženého hledí basinetu chmurně prohlížel svůj pestrý oddíl; radící se do odřadů.

Na levé straně stáli štyřští pikenýři v kožených kabátech a železných kloboucích, opírali se o masivní pavězy, které neprorazila ani sekera, ani šipka z kuše. Bylo jich nejvíce ze všech a mezi sebou mluvili hrdelní řečí podobnou psímu poštěkávání.

Vedle nich se řadili střelci z Anjou, štíhlí, gráciézní, s kušemi položenými na ramenech. Těch bylo šestnáct.

Poslední odřad vytvořili ti, kteří nepřišli ani ze Štýrska, ani z Anjou. Stálo tam šest mužů z gardy toho umírajícího města naproti, hrubých, zjizvených, oblečených do brigantin, o hlavu je převyšoval jejich bývalý velitel Zeuf, přezdívaný Vlkodlak. Ke gardistům pak byli přičleněni všichni ostatní - obrovitý Fris Jork Gunarsson, Řek Ostrantes, Konrad Setřemiprsty, Orin Falk a pár dalších.

Dohromady tam stálo asi sedmdesát válečníků. Pak ze stanů vyšly ženy. Ze studny načerpaly pár věder vody a odnesly je o kus dál, za zborcené stěny rozvalené stavení, aby tam provedly obvyklé ranní činnosti. Peter Daa se mezi nimi snažil zahlédnout Joan, jedinou počestnou dívku mezi běhnamy, utrápenou Zeufovými surovostmi. "Když je Ježíš spatřil, zvolal v hněvu: můj dům má být domem modlitby pro veškeren lid! Vy jste z něho udělali doupě lupičů!" odříkával Julian. Celé pasáže Písma uměl nazpaměť, ale nebyl dobrým vypravěčem. Vybral pro mne tu jedinou bojovou scénu, uvědomil si Peter. Vyhnání penězoměnců z chrámu. Trochu ho to dojalo.

Posunul se do stínu pod stříšku strážního stanoviště, protože slunce už nabíralo na síle. Přehlédl plochou krajinu, piniové háje i opuštěná pole. Podíval se na rozvalený statek, u kterého nechal kapitán Dormosa zřít ohrazené ležení. Pak zahlédl přicházejícího muže.

"Stůj," vykřikl a napjal tětivu luku. Rovněž Julian navyklým pohybem zdvihl samostříl a zařval hrubým hlasem, ve kterém nebyla ani stopa po předchozí laskavosti: "Ještě dva kroky a zabijeme tě!"

"Vodu, dobří lidé," chroptěl přichozí. "Dejte mi pít!" Byl to pastevec, který ráno vyšel z městské brány za stádem. Od zátarasu byl vzdálený sotva čtyřicet kroků, třásl se a i na tu vzdálenost byly patrné temné skvrny na jeho bledém obličejí. Huňatý moloský pes se mu otíral o nohy a výhružně obnažoval tesáky.

Julianův hlas zněl zpod kápě kroužkové košile naprosto bezcitně: "Odejdi, člověče! Od nás se nedočkáš pomoci!"

"Vodu! Prosím vás, dejte mi vodu! Pro lásku Ježíše Krista!" Pastevec se nevědomky dotkl Julianova slabého místa. Ten si ho ještě chvíli prohlížel přes mřížidla samostřílu a pak zavolal: "Chlapec vynese vodu ven. Položí džbán na zem. Ty si pro něj dojdeš, až bude chlapec pryč. Pak se vrátíš k městu a džbán vezmeš s sebou."

Nabídl pastevcí vodu, která měla jemu i Peterovi vystačit až do oběda. "Ano, ano," sípěl ubožák. "Ať si pospíší, vnitřnosti mi hoří v břiše! Pekelný oheň mě stravuje!"

"Jdi," kývl Julian, aniž sklopil samostřil. Pomoz mu. Je to křesťan jako ty a já. Zbraň nechej tady."

Peter Daa chytil džbán, opatrně přešel nízkou košatinu a spustil se do příkopu. Příkop nebyl hluboký, ale velmi strmý a z jeho dna trčely zašpičatělé kůly. Nahoru se pak sunul po břiše, trochu vody se vylilo a do džbánu napadaly hrudky hlíny. Byl nahoře a váhavě zamířil na půl cesty k pastevcovi. "Vodu!" vykřikl ubožák a rozběhl se Peterovi vstříc. Za chlapcovými zády zasykla tětíva kuše a z pastevcovy hrudi náhle trčel dřek šípky s černočerveným opeřením. Muž uběhl ještě dva kroky, otevřel ústa a vydávil černou cuckovitou krev. Během té chvilky stačil Julian umístit dva šípy z Peterova luku do huňaté psí bestie, zatímco Peter stál s džbánkem v náručí, neschopen se pohnout. Přes obzor svých patnácti let nedokázal pochopit, co to znamená, když někdo umírá.

Pastevec byl v pořadí již šestým člověkem z města, který se pokusil dostat do ležení Luigiho Dormosy. A třetím, který byl prokazatelně nakažený černou smrtí. Odklizení mrtvol obvykle připadlo Reku Ostrantovi, který se jako jediný mohl nebát. Tvrdil, že před pěti roky prodělal černou smrt v Alexandrii, a proto prý již nemůže onemocnět. Mrtvé však odklízěl nerad a před takovou prací vždycky hlučně protestoval, gestikuloval a smlouval s kapitánem Dormosou o výši stanovené sazby. Přišli se podívat všichni. Píkenýři, nacvičující obrannou formaci, i muži, kteří se ji snažili rozrazit. Vojáci, kteří ještě před chvílí připravovali dřevo na oheň či zesilovali opevnění tábora. Luigi Dormosa podle starého dobrého vojenského zvyku udržoval své lidi ve stálém pohybu a tohle byla vítaná příležitost, jak přerušit namáhavou činnost na pálicím slunci. Postup byl vyzkoušený. Černovlasý Ostrantes obratně přistrkal k mrtvému jednoduchý smyk z větvi, na smyk pak převálil tělo pomocí dlouhého zašpičatělého dřevce. I když tvrdil, že se černé smrti nebojí, dával dobrý pozor, aby byl od mrtvého stále co nejdál.

Tentokrát se mu nedařilo. Ne a ne mrtvolu podebrat a překulit ji správným směrem, možná za to mohlo to horko. Zeuf Vlkodlak v brigantíně, páchnoucí potem, se rozkročil vedle Petera a dobromyslně na Ostranta zavolal: "Naber ho do podbřišku, kudrnáči!"

Peter Daa sebou při zvuku Zeufova hlasu trhnul a stáhl se o tři kroky stranou, nenáviděl toho člověka víc než samotného Dábla.

Pak se něco změnilo. Zeuf zavětlil, Julian se rozhlédl po čáře obzoru, píkenýři i střelci zpozorněli. Peter Daa se pokusil zjistit, co se to děje. Země se trošičku zachvěla. A zase. Lehounké pravidelné úderý.

Šedivý obláček, stoupající od země k modrému nebi. Stačilo, aby kapitán Luigi Dormosa vykřikl několik povelů, a hned všichni věděli, kde je jejich místo. Pod stříškou strážního postu zbyl jen Julian, Peter Daa a Ostrantes. "Jako bych cítil na jazyku chuť železa," usmál se Řek na Petera. Vítr k nim donesl útržek táhlé pochodové písně. Julian si zaclonil oči: "Nevidím už jako dřív. Řekni mi, co se děje, chlapče."

Z oblaku prachu vystoupily temné linky vztyčených kopí. "Vojáci, dědečku. Vepředu jezdcí, za nimi pěšáci s píkami. Mnoho mužů, jistě několik stovek. Zdá se, že na korouhvičkách vidím modrou a zlatou."

Říkal Julianovi dědečku, ačkoliv spolu nebyli v žádném příbuzenském vztahu. Starý voják sebral před lety Petera v jednom z vydrancovaných měst a od té doby se o něj staral. Pravidelný krok pochodu vojáků sílil, země se chvěla. Pak kdosi vydal povel a armáda se zastavila. Zůstala stát dvě stovky kroků od ležení oddílu kapitána Dormosy. Kopí se ježila k obloze jako bodliny obrovského ježka. Od neznámé armády vyrazil jezdec s bílou korouhví. Luigi Dormosa mu vyjel vstříc, prostovlasý, s rukou položenou na jílcí meče. Jezdec před ním zarazil koně tak prudce, že jej zviřený prach na okamžik zakryl.

"Komu patří to město?" křikl vyjednávač a mávl k opuštěným hradbám.

"Janu Balue z Geldry," houkl Luigi Dormosa v odpověď. "Vy hájíte to město?" obměnil vyjednávač otázku. "Nikdo je nehájí. Vezměte si je, pokud chcete!" Na tento okamžik byl připravený Ostrantes. Obratně vrazil dřevce pod žebra mrtvému pastevcí a podepřel tělo do vztyčené polohy. Vyjednávač zahlédl zčernalé tváře mrtvol. Trhl uzdou, otočil koně a tryskem se vrátil ke stojící armádě. Chvilí se nedělo nic, jen vyjednávač něco vysvětloval jiným jezdcům. K ležení pak zamířil další muž. Tentokrát kráčel jeho kůň zvolna, aby udržel krok se dvěma štítonoši a korouhevnikem. Blížíci se rytíř měl na sobě lesklé, jemně cizelované brnění, patrně benátské výroby. Na polovině korouhve měl zlatého sokola v bílém poli, druhé pole, zelené, bylo prázdné. "Jsem Cedrik Tarský!" vykřikl rytíř chlapeckým hlasem. "Řekněte mi, kdo jste a co tu děláte!"

"Jsem Luigi Dormosa a velím tady těm lidem! Čekáme na pana Balue z Geldry, který si najal naše kopí!" "Dlouho čekáte?" zavřískl cizí rytíř. "Deset dní, pane rytíři!" "A kde je váš pán, Jan Balue z Geldry?"

"Je támhle v tom městě. Čekáme deset dní a ještě k nám nepřišel." Mladíček se až zapotácel v sedle nad takovou drzostí. "Ve městě je mor! Ve městě je černá smrt! Váš pán nepřijde, protože zemřel!"

"Presto čekáme," řekl Luigi Dormosa pokojně. "Jste mrchožrouti! Čekáte, až město vymře, a pak je vyplníte bez boje! Jste zbabělci a necháte za sebe bojovat černou smrt!" "A co je na tom špatného, pane rytíři? Jestli chceš, počkej a vezmi si město sám!"

Mladíček v rytířském brnění se ohlédl po svém vojsku. "Nemohu čekat další tři týdny, než vítr rozfouká morové výpary! V tomhle zpustošeném kraji neuživím své lidi!" "Pak tedy jdi s Pánem svou cestou," řekl Luigi Dormosa a z každého jeho slova číselo pohrdání.

Mladíček se postavil ve třmenech a zvedl ruku. Vzápětí si nejspíš uvědomil, že nemá cenu ztrácet životy mužů v boji proti dobře opevněnému ležení pro věc tak malichernou, jako je čest. Mávl rukou, ale tak, aby dal povel vojákům k další cestě. Stovky nohou se opět daly do pohybu a rozvířily jemný bílý prach. Unavení vojáci nevšímavě míjeli ležení i rozcestí, z něhož vedla cesta k tichému městu Jana Balue z Geldry.

Ostrantes dokončil práci. Uložil pastevece i moloského psa k poslednímu odpočinku, hořící větví zapálil smyk a v ohni

spálil i dřevec a dřevěnou lopatu na dlouhé násadě, kterou použil k zasypaní hrobu. Omyl si zpocenou tvář a přes šedou tuniku připjal pancíř z modravé maurské oceli. Teprve pak zamířil ke stanu Luigiho Dormosy. "Něco se stalo, pane," řekl tiše.

Luigi Dormosa vzhledl od partie backgamonnu, kterou hrál s Konradem Setřemiprsty.

"Někdo rozhrabal hrob, pane kapitáne. Ten hrob, do kterého jsme předevečirem pohřbili tu ženu z města." "Tu, která byla v obličejí celá černá?" "Ano, pane. Tu."

"Půjdu se podívat. A ty, Konrade, nikomu ani slovo." Z bezpečné vzdálenosti si pak Luigi Dormosa prohlédl hromádku hlíny tak nepatrnou, až se zdálo nemožné, že pod ní leží člověk.

"Bylo to celé rozhrabané, pane kapitáne. Nahrnul jsem hlínu zpátky. Myslím, že si toho nikdo nevšiml." "Dobře, Ostrante. Nikomu se o tom nezmiňuj." "Ano. Vím, co je to strach z moru. Panika. Zažil jsem to v Alexandrii."

"Co si o tom myslíš, Ostrante?"

"Pes, pane. Mohl to být pes. Město je plné hladových psů." Luigi Dormosa chvíli přemýšlel. "Pes. Může být." Po chvíli obešel strážce i podvelitele a zdůraznil jim, že každý toulavý pes, který se přiblíží k ležení, musí být zastřelen a dál s ním bude nakládáno jako s člověkem nakaženým černou smrtí.

Nastoupily noční hlídky a Julian s Peterem Daa zamířili ke svému ohni. Jedno ohniště patřilo štajerákům, druhé střelcům z Anjou a u třetího se shromažďovali všichni ostatní -Ostrantes, Jork Gunarsson, Konrad, Zeuf Vlkodlak se zbytkem městské gardy. Někdy přisedl i Luigi Dormosa. Běhny, přidělené k tomuhle ohništi, rozdávaly misky a nalévaly do nich hustou polévku. Chichotaly se, když je někdo

štípl do zadku. Na každého chlapa vyšla jedna z nich asi tak jednou za čtyři noci. Z rozpočítávání byl vyloučený Julian, který neměl zájem, a Peter Daa s Martinem Kovářem - ti byli příliš mladí a neměli nárok. A ovšem i Zeuf Vlkodlak. Ten měl každou noc jen pro sebe Joan Balue, dceru Jana Balue z Geldry.

Muži srkali polévku a s mlaskáním přikusovali polosyrové žitné placky. Jako vždycky se mezi nimi cítil Peter Daa spokojený. Julian už dlouho v žádné bitvě nezasáhl do boje, byl už příliš starý. Ale měl své zkušenosti a velitelé ho znali, najímali ho jako zásobovatele, ubytovatele nebo správce kuchyně. Díky Julianovi už i Peter Daa získal přezdívku. Říkali mu Julianovo štěně. Brali Petera jako jednoho ze svých. Jen s přítomností jednoho se Peter Daa nedokázal smířit. Toho, jemuž říkali Vlkodlak.

Zeuf seděl na vyvýšeném místě, protože se pokládal za druhého hned po kapitánu Dormosovi. Nechal se obsluhovat Joan. Ti dva, Zeuf a Joan, spolu hráli zvláštní hru. Dříve byl Zeuf velitelem městské gardy a Joan Balue by si o něj byla možná otřela boty, kdyby šlápla do něčeho ošklivého. Teď byla jeho osobní služkou. Nosila mu jídlo, jenže tak neobratně, že je co chvíli upustila na zem a ještě přišlápla nohou. Zeufova brigantina páchla kyselým vínem, kterým ho dívka při dolévání poháru polévala. Zeuf ji bil, nenápadně, aby měl Luigi Dormosa možnost si toho nevšimnout, ale o to surověji. Za nocí zněl ze Zeufu stanu Joanin tichý pláč. Peter Daa viděl, jak Joanin zevnějšek den ze dne chátrá. Její špinavé a potrhané šaty měly ještě před dvěma týdny ohromnou cenu, ale teď se z překrásné dívky stalo ubohé stvoření pokryté modřinami. Divil se, že nikdo z tábora nezasáhne -takhle se nezacházelo ani s nejposlednější běhnou. Zeuf měl s Joan jakýsi nevyřízený účet. V ten den, kdy jeden z kejklířů na tržišti začal zvracet sraženou krev, vyvedl Luigi Dormosa své lidi boční branou ven z města. Přibral ještě pár mužů z městské gardy a také běhny z horního herberku pro ukrácení dlouhé chvíle. Byli jedněmi z mnoha uprchlíků, kvapně opouštějících město navštívené černou smrtí. Zeuf se k nim přidal až před večerem. Přiválal na zpěněném koni s Joan Balue přehozenou přes sedlo.

Celý dnešní den se Zeuf Vlkodlak věnoval tvrdému výcviku pod rozpáleným sluncem. Stejně jako ostatní se chtěl jen najíst, napít a poslechnout si nějaké příběhy. Joan kolem něj chodila obloukem, ale ve chvílích, kdy myslela, že se nikdo nedívá, zkrivila rty do zlého úsměšku. Peter Daa z ní nespouštěl oči, zacloněné okrajem železného klobouku. Zahlédl Joaniny tajené úšklebky, ale vyložil si je jako výraz vzdoru hrdé dívky, jejíž tělo bylo popleněno, ale duše zůstala nedotčena. Přinášela Zeufovi porci jahelné kaše s kousky skopového a jakoby neúmyslně klopýtla. Horká kaše vyšplachla Zeufovi za krk.

Vlkodlak se rozkřikl: "Ty paznehte z krávy, nemůžeš dát pozor?"

Vykřikl nahlas a všechny oči se na něj opěly. Chvilé pro Joan: jistým a ladným pohybem mu vychrstla kaši do tváře. Zeufovy reakce jsou rychlejší než myšlenky. Jeho veliká pěst udeří doprostřed Joanina něžného obličejce. Dívka odlétne tři kroky dozadu jako panák ze slámy, ale hned se staví na nohy. Pokouší se hrdě zvednout hlavu, ale nedaří se jí to, je napůl omráčená. Na bradu jí teče krev z rozražených rtů, vzápětí se zakucká a vyplivne červený chuchvalec s něčím bílým. To bílé je přeražený zub.

"Ty zvíře!" Peter Daa je rázem na nohách a z rozběhu se pokouší nakopnout Zeuf a do rozkroku. Zeuf odráží jeho výpad,

rozběhnutý Peter mu vráží ramenem do brigantiny a vystřeluje prsty po Zeufových očích.

Zeuf chytá chlapce v pase a odhazuje ho stranou. Peter Daa tvrdě dopadá na zem. "Ty mlíčňáku!" hrne se k němu Zeuf. "Zabiju tě!"

Jenže i jiní mají Zeufa dost. Vlkodlakovi se staví do cesty kudrnatý Ostrantes v šedé tunice i obrovitý Jork Gunarsson v košili z kovových šupin.

"My už nebudeme dívat na to!" hřmí Fris nedokonalou franštinou. "To hanba udeřit ženu!"

Konrad, Orin Falk, Martin Kovář i Julian se staví vedle Frise a Řeka, proti nim se zase šikují Zeufovi chlapi z bývalé městské gardy.

"Stát!" praskne opodál hlas kapitána Dormosy. Rázem je klid. Luigi Dormosa prochází mezi rozpálenými chlapy a zkoumavě se jim dívá do očí. Zastaví se před prudce oddechujícím Peterem.

"Máš štěstí, chlapče, že jsi nevytáhl nůž. Velké štěstí." Pak se obrací k Zeufovi: "Ty a tvoje kuběna si už nesednete k žádnému ohni v táboře. Já vám to zakazuju." Zeuf přešlapuje a naprázdno polyká. "Smím ještě něco říct?" "Pověď."

"Myslel jsem, že to všichni víte... Ona... Ona je horší než ďábel. Mého přítele obvinila z... no, že ji obtěžoval. Nebyla to pravda, vídal ji jen když chodila na bohoslužby a on se k ní nikdy nepřiblížil blíže než na pět kroků... Odsoudili ho. Kat mu rozdrtil klouby železnou tyčí a já u něho musel stát na stráž. Teprve po setmění jsem mu mohl podříznout krk..." Luigi Dormosa přikývl: "Tohle já vím, a proto jsem dosud mlčel. Ale ty, Zeufe, sis vybral špatný způsob pomsty. Teď odejdete."

Zeuf popadl dívku za zápěstí a odtáhl ji z kruhu ohně do houstnoucí noci.

Muži se znovu usadili a Luigi Dormosa se k nim přidal. "Kdo je dnes na řadě s vyprávěním?" zeptal se. "Ostrantes!" Řek se bránil, že už vyprávěl včera, také Julian, který neměl rád Ostrantovy bezbožné příběhy, protestoval. Jenže Ostrantes byl dobrý vypravěč a ostatní ho chtěli poslouchat. Někdo před něj postavil džbán s vínem, Ostrantes se zhluboka napil a začal.

"Znáte muže, který se jmenoval Hérakles? V některých zemích mu také říkají Herkules." Jistě, všichni ho znají. Herkules, silák nad siláky. "Budu vyprávět příběh o Héraklovi a hydře. Je to zároveň i příběh o černé smrti... Hérakles, jak možná víte, byl synem pohanského boha." "To je rouhání!" neudržel se Julian.

Jenže Ostrantes je obratný diskutér. "Hérakles žil dávno před tím, než Ježíš sestoupil na zem. Tehdy Bůh, ten jediný a skutečný, provázel pouze Mojžíšův národ. Židé byli tím vyvoleným národem, o který Bůh pečoval až do chvíle Kristova ukřižování. V těch dávných dobách bylo mnoho místních bohů. I Písmo o tom mluví. Pak zmizeli, už nejsou." Julian nedokázal usvědčit Ostranta ze lži. Nelíbilo se mu to, ale mlčel.

"Hérakles za svůj život vykonal mnoho slavných činů. Dobyl mocné říše a pokořil jejich vládce. Navštívil vzdálené země. Byl statečný, avšak prchlivý, a ve zlosti užíval svou nadlidskou sílu i proti přátelům. Jako trest za to, že v hněvu zabil nevinného člověka, mu bylo poručeno, aby vstoupil do služby ke svému strýci Eurystheovi. Eurystheus byl nízký a zbabělý, dával Héraklovi nespornitelné

úkoly a doufal, že hrdina při jejich plnění zahyne. Jedním z těch úkolů bylo zabití hydry u města Lerna. Slovo hydra znamená nezničitelný. Lernejská hydra - to byl obrovský devítihlavý drak. Nesmrtelný drak."

"Jak mohl Herkules zabit nesmrtelného draka?" podivil se Konrad Setřemiprsty.

"Nemohl ho zabit a také nezabil. Však se také zničení hydry nezapočítává do dvanácti Héraklových prací. Ale poslouchejte: Hérakles nešel proti hydře sám. Po celém kraji se rozneslo, že se hrdina vydal zabit netvora. K černým lernejským bažinám dorazilo i mnoho ozbrojených pastevců. Hérakles vylákal netvora tím, že do bažin vystřeloval zapálené šípky. Oheň - to je jediná zbraň proti hydře, ale to tehdy Hérakles ještě nevěděl. Boj začal. Hérakles svým dobrým mečem stínal hydře jednu hlavu za druhou. Ale na místě každé hlavy hned vyrůstaly dvě další. Stateční pastýři zapálili les a nosili Héraklovi hořící větve. Hérakles stínal hydře hlavy a rány přejížděl plamenem, to pomáhalo. Jen poslední, devátou hlavu nebylo možné od trupu oddělit, a proto ji Hérakles roztržil kyjem. Hydra byla obrovská. Hérakles jí pozutíval hlavy, ale ty hlavy žily dál. Naživu zůstalo i bezhlavé tělo. Každý kousek, který Hérakles odsekl, byl živý."

Hérakles se vrhnul na hromadu hydřího masa. Tři dny a tři noci ji sekal mečem. Lernejší pastevci párali hydru sekery, složenými z ostrých pazourkových čepelek. Teprve na sklonku třetího dne poznali marnost svého snažení. Nedokázali zabit jediný kousíček z těla hydry.

Jediný způsob, jak kousky zničit, bylo spálit je. Mezitím se však zvedl vítr a rozfoukal živé kousky do krajiny. Jiným částem, velkým jako ovce, velkým jako pes, velkým jako myš narostly nohy a ony odběhly. Dodnes žijí ve skalách v podobě odporných skřetů.

Z těch úplně nejmenších kousků vznikla černá smrt. Jsou to maličké červíčky, okem je nepostřehnete. Vdechnete je, vypijete s vodou, sníte s jídlem. Oni se do vás zakousnou zevnitř. Změní vaši krev v odpornou páchnoucí hmotu. Někdy, jako se to stalo mně, je tělo silné a nad černou smrtí zvítězí. Černá smrt odejde a do vašeho těla se nikdy nevrátí. To se však stává velice zřídka."

Ostrantův příběh byl tak ponurý, že ho nikdo nekomentoval. O chvíli později se Konrad Setřemiprsty pokusil rozehnat temný stín veselým vyprávěním o rytíři z Řezna, jeho mladé ženě a minnesangerovi. Ozval se Orin Falk, že ten samý příběh se odehrál v Magdeburku, jen jeho aktéry byli řeznický cechmistr, jeho mladá žena a tovaryš. Na srpnové obloze hořely hvězdy, které dokázal Ostrantes pojmenovat a složit do souhvězdí.

Pak si Peter Daa všiml, že starý Julian podřimuje s hlavou položenou na loktech. Podepřel ho a polospícího jej odváděl do stanu.

V půli cesty se ze tmy vylouppl obrys dívčí postavy: "To jsi ty, Petře?"

Joan! Petera před tím ani ve snu nenapadlo, že si ho dívka vůbec všimla, natož že ho zná jménem. "To jsem já, Peter," vykřikla.

"Zastal ses mne, Petře. Zasloužíš si odměnu. Polib mě." Nehýbal se, ale ona se k němu přivinula, objala ho kolem krku a rozbitými rty se mu přisála na ústa. Chutnal její krev, přes tenkou košili cítil její prsy. Pravici stále podepíral bezvládného Juliana, levačku položil dívce kolem pasu.

Držet v náruči dívku - to pro něj byla úplně nová zkušenost.

"To bylo pro tebe, Petře. A teď běž spát... Spát!" Zachichotala se. Vyvinula se z jeho objetí a byla ta tam. V první chvíli chtěl složit Juliana na zem, pustit se za ní a hledat ji ve tmě. Jenže Julian se probral a začal mu do ucha něco vykládat. Nakonec uložil Juliana i sebe a usnul.

Peter Daa se probouzel těžce. Venku už štěkali podvelitelé rozkazy a on se nemotorně vyhrabával z pokrývek. I Julian byl jaksi vyvedený z míry, pleť měl šedivou, oči zapadlé. Bez kroužkové kapuce se jeho hlava podobala lebce potažené plísní. Peter Daa se pokusil sníst pár soust řídké polévky, ale neměl chuť k jídlu. Vzpomínka na noční polibek Joan Balue mu byla náhle lhostejná. Odpotácel se na prostranství a lehká zimnice, spojená s občasnými křečemi v břiše, ho provázela i pak.

S mečem pak nacvičoval boj muže proti muži. Jako protivníka mu jako vždy vybrali Martina Kováře, ještě mladšího, než byl on sám. Obvykle na toho hošíka s přehledem stačil, jenže dnes měl problémy s prostým vykrýváním Martinových výpadů. Nakonec zápasil s mdlobou.

Jork Gunarsson měl jejich skupinu na povel. "Něco tobě, chlapec?" pohlédl na Petera z výše svých sedmi stop.

"Necítím se," zachraptěl Peter Daa, "úplně v pořádku."

"To solnce, to solnce," mávl Frís k rozpálené obloze. "Ty odpočín tam ve stínu."

Peter se loudá k zastíněné straně stanu, hlava se mu motá -snad z bzučení včel všude kolem. A pak - křik. To křičí Zeuf, přezdívaný Vlkodlak. Zeuf, rozcuchaný, nepřítel, rázuje mezi stany a za ruku táhne Joan.

Ježíši Kriste! To, co před pár dní bývalo dívkou ze vznešené rodiny, už není tak docela lidskou bytostí. Jednu tvář má zčernalou, oteklou po ráně pěstí, na druhé přes noc vyskočily fialové ostrůvky. Od včerejška prudce zhubla, jako by se propadla do sebe. Cáry drahých šatů na ní plandají jako na oběšenci, kterého pověsili na trojhran už před měsícem.

Konečně Peter Daa rozumí tomu, co Zeuf křičí: "Rozhrabala hrob a nakazila se od mrtvoly černou smrtí!" Joan se hrdě rozhlíží, prsty si pročísne vlasy a chomáč z nich jí zůstane v pěstí. "Vy všichni zemřete," chichotá se. Pak se předkloní a zvrací sraženou krev.

Panika. Kdo může, hledá koně, aby mohl prchnout. Koní je málo, táhne se dva muži bijí o jednoho. Pikenýři odhodili kopí a rozběhli se přímo přes zátaras a pryč. Jeden při přelézání košatiny sklouzl, přepadl do příkopu a nabodl se na zahrocený kolík - dřevo mu náhle trčí ze zad. Střelec z Anjou vběhl do stanu pro své věci, teď řve hrůzou. Uvnitř našel mrtvou běhnu, černou v obličejí. "Stát!" hřmí ze sedla obrněného koně kapitán Luigi

Dormosa a bije všechny plochým mečem. "Stůjte, blázni! Nemůžete utéct černé smrti!" Chaos. Řev. Zvířený prach. Ale trvá to jen chvíli. Náhle je jasné, že nejenom Peter se dnes cítí zle. Mnoho mužů nemá sílu k úniku. Černá smrt se jim už usadila v tělech. Joan se vítězně rozhlíží. Už dávno měla být mrtvá, jen nenávisť ji drží při životě. To ona rozhrabala před pár dní hrob mrtvé ženy. Vdechovala výpary z jejího těla, které se rozkládalo už zaživa. Sundala mrtvole šátek, na němž ulpěly i vlasy s velkými kusy kůže. Šátkem omotala kámen a ten pak hodila do studny.

Necítí se vinna. Tohle je černá smrt, Boží nástroj. Bůh to tak chtěl.

Peter Daa se třese zimou. Vedle něj se drží za břicho Orin Falk, z druhé strany anjouský střelec. Zdá se mu, že z města Jana Balue z Geldry vystupuje černá lernejská hydra, narůstá, až zastíní slunce.

Tma. Hrozná bolest v břiše.

"Mám žízeň," sípe Peter Daa sotva slyšitelně. "Dejte mi pít."

Nikdo kolem. Cítí horko ve svých dlaních, tak silné, že by se ani nepodivil, kdyby se vznály a začaly hořet. V ústech má sucho a místo jazyka hroudu hlíny.

Temnota.

"Tady, chlapče, napij se."

Polykání dá větší práci, než by si byl kdy myslel.

"Dědečku... Dědečku..."

"Julian zemřel," říká Řek Ostrantes, který mu přidržuje u rtů misku s vodou. "Pij. Vypij, co můžeš."

Mihotavé přišel pod stanovou plachtou. Světlo dalšího dne.

Dalšího - po kterém?

Vedle někdo pláče. Peter s obtížemi pohne hlavou a podívá se tam. Mladíčka harapanna, jedna z těch z městského hampejzu, se otřásá vzlyky.

"Pít," šeptá Peter Daa. Dívka mu podá misku a přidrží mu hlavu. "Nechci, aby zemřel," vysvětluje mezi vzlyky. "Je tolik krásný - jako Svatý Jiří z kostela v Touries."

V první chvíli Peter neví, o kom to dívka mluví. Pak pochopí. Na vedlejším lůžku leží a snad i ještě žije jeden z anjouských střelců. Dívka už je zase u něj a vlhkým kapesníčkem mu otírá rty i čelo.

O kus dál je na lůžkách naskládáno několik štajeráků, jeden z nich se polohlasně modlí řečí podobnou psímu štěkání. Později přichází Ostrantes. "Žiješ, chlapče? Máš naději. Vydrž ještě jednu noc a bude dobře." Mokrým šátkem stírá z Peterova obličej krvavé hleny.

"Kolik..." sípe Peter.

"Kolik nás zbylo? Málo, chlapče. Ty, Svatý Jiří, pár štajeráků, Jork. Pan kapitán Dormosa se také ještě drží. Noc a den pohřbívám mrtvé. Pojd', pomůžu ti vstát, potřebuješ vyvenčit."

Noc. Bledé měsíční světlo prosvěcuje stanovou plachtu.

"Prosím, dej mi napít."

Děvče nespí a už ani nepláče.

"Ještě dýchá - ten tvůj Svatý Jiří?"

"Ještě žije. Modlím se k Bohu, aby ho nechal naživu. Dala jsem slib... Slíbila jsem, že už nebudu žít v hřichu... Byla jsem špatná... Ale cožpak jsem si mohla vybrat? Moje rodina umřela na mor, když mi bylo jedenáct, tatínek, maminka sestry... Já jediná jsem přežila - a pak mě prodali do bordelů! Tolikrát jsem si říkala, proč si mne Pán taky nevzal."

"Nerouhej se," šeptá Peter. "Ježíš taky neodvrhl Máří Magdalénu."

Vzpomene si na Juliana a je mu smutno, tolik smutno.

Jork Gonarsson sedí u Petera, rozevírá a zatíná pěsti. V obličejí má tu a tam fialovou skvrnku, ale žádná nemoc není tak silná, aby dokázala obrovitého Frísa přemoci.

"Já pohrzbil jeho," říká Jork. "Já brnění mu nechal do hroba, tak na bojovníka sluší. Ostrantes chtěl vzít to brnění pro sebe, ale já říkal ne. Kapitánův kůň pro tebe, Ostrantes, brnění zůstane jemu. Dobrý chlap to byl, kapitán Dormosa, já už radost měl, že on černou smrt přemůže. Dva dny vydržel, teď mrtvý..."

Takže i Luigi Dormosa zemřel.

"Víš, Peter, Řek pravdu mluvil o těch skřetách, co z těla hydry vzešli. Já viděl je, když my Alpy přecházeli. Na stezce před náma stvora jako pes velká. U nás takovým mi říkali troll. On bez očí, bez nosu i tech... uchou. Místo ruk on pařátky jako vrána. Já mečem sekl ho na dva kusy, ony ležely, krev netekla. Pak ony zahýbaly a byla z nich dva... Dva malé trolly. Teď vím já: to kusy z těla hydry. To bratři černé smrti."

Pak už to bylo lepší. Peter mohl vstát. Měl hrozný hlad a byl zesláblý. Černá smrt přicházela rychle, ale odcházela pomalu, neochotně. Deset dní se pak Peter ploužil po opuštěném ležení, vyhříval se na sluníčku, sedával ve stínu stanové plachty a díval se přes pláň na město. Postupně tam s ním sedávali i ostatní

Ostrantes, Jork Gunarsson. Střelec z Anjou, kterému už nikdo neřekl jinak než Svatý Jiří. Tři štyrští pikenýři. Dívka jménem Maria.

Brána zůstávala otevřená a město vypadalo opuštěně. Všichni, kteří mohli, z něho uprchli, často roznášet černou smrt jinam. Zbyli tam jen mrtví, umírající a ti, kteří ještě čekali v ubedněných domech a doufali.

Jistě, byla tam ještě černá smrt. Ale v tělech Petera Daa a dalších zbývajících mužů z oddílu kapitána Dormosy už navždy prohrála.

Za horkých dnů sedávali ve stínu stanové plachty a sbírali síly. A jednoho rána se to stalo: přešli pláň a vešli do otevřené brány.

Bylo to bohaté město a teď patřilo jen jim.

Stálo za to si počkat.